

Ydelse, Indenrigsministeren ifølge § 1 kan kræve, og jeg har derfor fundet det nødvendigt, at der til denne Paragraf stilledes et Ændringsforslag, som gik ud paa, at for saa vidt Ejeren ikke mente, at det givne Paalæg stod i rimeligt Forhold til hans Skovs Ydeevne, skulde Nævnet foranstalte, at der foretoges et Syn af forstkyndige Mænd, og derefter tage endelig Bestemmelse. Det er praktisk umuligt, at Nævnet eller Indenrigsministeren her fra Kontorerne kan bestemme, hvor meget en Skov skal yde, og det forekommer mig at være rimeligt — det er navnlig Skovene, det gælder om, for Tørvemoserne har det langt fra samme Betydning —, at Skovejeren kan kræve et forstkyndigt Skøn over, hvad man med Rette og uden at volde flere Ødelæggelser end nødvendigt kan kræve af ham. Men der vil ogsaa kunne tænkes det Tilfælde, at en Ejer af de relativt gode Priser, der i Øjeblikket bydes for Brændselsmaterialier selv med Maksimalpriser, kunde lade sig forlede til, da de gældende Forordninger om Skoves Fredning og Bevarelse ikke længere vil være gældende, saa længe denne Lov varer, at foretage en forstmæssig set ganske uforsvarlig Nedhugning af sin Skov. Jeg mener derfor, det er paakrævet, at Nævnet har sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Hvis en Ejer tilbyder at hugge væsentlig mere, end Nævnet har forlangt, kan det med Rimelighed forlanges, ikke for den paagældende Ejers, men for vort Lands Skoves Skyld, at et saadant Tilbud bliver underkastet et kritisk Eftersyn, og at man kun skrider til at modtage Tilbudet, for saa vidt man skønner, at dette indenfor de nu en Gang givne ret vide Rammer er forstlig forsvarligt.

I den Paragraf, hvori det er bestemt, at Nævnet skal give Ejeren Bevis for, at han kan komme af med sit Brænde til Maskimalpriser, savner jeg en Bestemmelse om, hvorledes man har at forholde sig med Hensyn til Gavntæ. Sagen er den, at man ikke i ældre Bevoksninger kan nedhugge større Mængder af Brænde, uden at der fremkommer en temmelig stor Procentdel, der ikke kan betegnes som Brænde, men som er Gavntæ. Hvis Lovforslaget vedtages i den nu foreliggende Skikkelse, maa man gaa ud fra, at denne Procentdel tilhører Ejeren, og han maa se paa bedst mulige Maade at komme af med den. Nu er Forholdet det, at Gavntæ, som fremkommer ved Sommerhugst, absolut har en mindre Værdi end Gavntæ, der fremkommer ved Vinterhugst. Det

forekommer mig derfor, at det vilde være en Retfærdighedshandling, hvis man ogsaa for denne Vare sikrede de paagældende Skovejere, der ved direkte Paabud fra Statens Side bliver nødt til at fælde Gavntæ i en for dem ugunstig Periode, en Pris, der stod i Overensstemmelse med den Pris, de har faaet for det Gavntæ, de sidste Vinter har hugget. Det forekommer mig, at skal man tilsikre Skovejeren Prisen for Brændet, er det kun et rimeligt Retfærdighedskrav, at der ogsaa tilsikres ham Prisen for det Gavntæ, han ved denne Lov er blevet nødt til at hugge.

Dernæst ønsker jeg at berøre Spørgsmaalet om Ulykkesforsikringen for de Arbejdere, der saaledes ekstraordinært skal beskæftiges ved Skovhugst. Der er ingen Tvivl om, at naar Arbejdere, der er uvante med denne Gerning, sættes til den, vil der forefalde flere Ulykkestilfælde, end der forefalder normalt, naar det er øvede Skovarbejdere, der foretager Hugsten, og jeg tvivler ikke om, at Ulykkesforsikringselskaberne, naar man skal til at forsikre disse Folk, vil kræve en betydeligt højere Præmie for dem end for almindelige Skovarbejdere. Saaledes som Lovforslaget er affattet, er dette Spørgsmaal slet ikke berørt, og Forholdet maa da opfattes saaledes, at det bliver Arbejdsgiverens Sag at ulykkesforsikre sine Folk, selv om det i dette Tilfælde vil blive betydeligt dyrere end under normale Forhold. Det forekommer mig, at dette ikke kan siges at være ganske retfærdigt. Man kunde gaa en af to Veje. Enten kunde man lade Staten betale en passende Procentdel af den Ulykkesforsikring, som saaledes vil blive paatvunget Arbejdsgiverne, eller man kunde vælge den Udvej at forhøje de nu gældende Maksimalpriser paa Brænde saa meget, at denne Anke ikke længere kunde fremsættes med nogen Vægt.

Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at man meget vel kan tænke sig, at ved en saa gennemgribende Hugst, som der her er Tale om, vil en Ejendoms Panteværdi kunne forringes ikke ubetydeligt, og det er slet ikke udelukket, at en Prioritetshaver kan føle sig saa brøstholden ved den Pantet saaledes paatvungne Forringelse, at han vil opsig sine Penge i den paagældende Ejendom. Det forekommer mig, at man maa tage Hensyn til de Laantagere, som saaledes uden egen Skyld faar deres Laan opsagt. Jeg havde tænkt mig, at det ikke var udelukket, at man i denne Lov kunde give en Bestemmelse, der hindrede, at Prioriteter kunde opsiges i An-